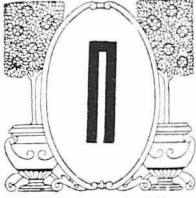

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

Η ΩΡΑΙΑ ΦΑΟΥΣΤΙΝΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ ΜΕ ΤΗ ΜΕΛΩΔΙΚΗ ΦΩΝΗ

ΕΡΗ τα μέσα του ίδιου αιώνας ζούσε στη Ρώμη ένας πρίγκιπ, σαφάντα περίπου χρόνων, ο οποίος είχε δια τα πρόσωπα που χρειαζόνταν για να κάνουν ευχάριστη τη ζωή: άνετηρα χρώματα, όμοιο πρόσωπο, άριστη μορφή και γερό σώμα.

Έν τούτοις ο πρίγκιπ Γαβριέλι — αυτό ήταν τ' όνομά του — αν και δεν ήταν ούτε γέρος, ούτε φτωχός, ούτε άσχημος, ούτε άμορφος, ούτε άφοροστος, έελήγησε και έελήγησε ύπερβολικά.

Η μέρες του περνούσαν ή μάλλον στην άλλη μελαγχολικός, χωρίς να του χωρίζουν κανένα δέληγχο.

Τού γάμου ή πολιεύθησι φίλων του πήγαιναν καθημερινά στο λαμπρό του παλάτι, που βασιλεύον στην πλατεία Ναβόνα, και του κιναν ενσυναμιά. Ούτε ή διαγίχεται τον, ούτε τ' άστέια των διασέδαζαν τόν μελαγχολικόν πρίγκιπα.

Τού γάμου ή άγαπημένη του Όνομαίνα, μία θελακωπιότη κοπέλλα που έπαψε στο έλαφρό ύψους, του έλευαλίαινε άτ' τό πρωί ως τό βράδυ πώς τόν άγαπούσε βαθιά και πώς ποτέ δεν είχε άγαπήσει κανέναν άλλον έτσι.

Ο πρίγκιπ Γαβριέλι έξυμολοβούσε, παρ' όλα αυτά, να είνε άνεμος ή μελαγχολικός. Κι ή μεγάλη του αυτή άθηνία έκανε τέλος τούς φίλους του και τις φίλες του ν' άνησυχούσαν. Έπειτα να βρωίον έναν τρόπο για να διώξουν τη μελαγχολία του Γαβριέλι. Μά ποδόν...

Μία βραδιά, ο περιστερος εγγενής γάιτε από έναν περίλατο πορτε κίμα μ' άμιάζε στο Κόρσο, βολημένε στη συνθηθεινή του μελαγχολία, χωρίς, οστόσο, να ξέρη τί του λείπει.

Καθώς περνούσε από ένα διασείσιμα του μεγάρου του, για ν' άνεθή στα διαμάτιά του, έβλεπε έκληρητος, άκούοντασ μια δυσχερή φωνή που τραγουδάγε ένα λαϊκό τραγούδι του Ίταλό μουσουργού Σαλιού.

Η φωνή αυτή έβγαψε από ένα δωμάτιο που ήταν κολλητά στο μαγαζάκι, κι έφτανε ως έξω άμυονική και τρυφερή, αλλά κάπως αδύνατη.

— Μιζάλη, ρώτησε ο πρίγκιπ έναν άτ' τούσ θαλαμηκόλους του που τόν άκούουθουσε, ποιος τραγουδάει έτσι;

Ο έτηρητός άποκρίθηκε ασιστωμένως.

— Είνε τό κορίτσι του Γαρπαρίνο, του μαγαζιού σας, Ύψηλότατε, ή Φαουστίνια. Της είπα να μην τραγουδά, άλλ' αυτή...

Ο πρίγκιπ διάταξε με μία κίνηση τόν έτηρητή να σπιάσει, για ν' άκούση τη συνέχεια του τραγουδιού.

— Δεν τραγουδάει άσχημα, είπε σέ λίγες στιγμές ο πρίγκιπ. Πόσον έπόν είνε ή μικρή Φαουστίνια;

- Δεκατεσσάρων περίπου, Ύψηλότατε.
- Καλά. Και ποιος την έμαθε να τραγουδά;
- Μου φαίνεται πως έμαθε μονάχη της, Ύψηλότατε.
- Μονάχη της! Άλήθεια; Θέλω να την ξανακούσω. Πήγγαινε να τη φωνάξω...
- Αιούστω, Ύψηλότατε!
- Και να τη φέρω στο σαλονάκι.
- Μάλιστα, Ύψηλότατε!

Ο πρίγκιπ Γαβριέλι τρελλανόταν για μοναχή. Άλλά και ποιος Ίταλός δεν είνε ξετρελλανμένος με τη μοναχή...

Μπήκε λοιπόν στο σαλονάκι και κάθισε, περιμένοντας μ' άνεπιμονήσ ή μικρή που τόν είχε μαγειρέ με τη φωνή της.

Επί τέλους ή πόρτα άνοίξε κι' ο οικοδεσπότης άφησε ένα επιφώνημα έκλήξεως.

Άντι ενός κοριτσιού, που είχαν φέρει δυό, με τό ίδια άνάστημα, τό ίδιο πρόσωπο, τα ίδια χαρακτηριστικά. Μονάχη που τό ένα ήταν ξανθό και τό άλλο μελαγχρόν.

Άλλά ποιά ήταν άτ' τις δυό που τραγουδούσε; Η μελαγχρόνη

δεν έδωσε καμφο στον πρίγκιπα να ρωτήσει. Έκανε μία βόλτα μισή με τη την άλλη κοπέλλα και, προχωρώντας, είπε με δαίλια:

— Ύψηλότατε, έγω είμαι ή Φαουστίνια. Ο κος Μιζάλης μου είπε πως θέλετε να μου μιλήσετε... Άλλά έπειδή ή αδελφή μου, ή Άντι, δεν μ' άφίνει ποτέ από κοντά της, ήρθαμε μαζί... Περάζει αυτό...

- Και γιατί να περάζει; ρώτησε ο πρίγκιπ χαμογελώντας.
- Η Φαουστίνια κούνησε τότε τό κεφάλι της και, σηκώνοντας άπειλικά τό δάχτυλό της προς τόν έτηρητή, του είπε:
- Βλέπετε; Έσθ' μου είστε πως ποτέσ άγαθό μόνη μου. Κι' όμως ό κ. πρίγκιπ δεν θέλωσε ποτέμιας ν' ή δύη.
- Πόσον χρόνων είσαι, Φαουστίνια; ρώτησε ο πρίγκιπ.
- Δεκατεσσάρων, Ύψηλότατε. Η αδελφή μου ή Άντι είνε μικρότερη ένα χρόνο.
- Είσαι κόρη του μαγαζιού μου, του Γαρπαρίνο;
- Μάλιστα, Ύψηλότατε.
- Τό ξέρεις πως έχεις όμοια φωνή;
- Ο κώπος είνε πολύ καλός. Τραγουδού ύπως μου κατεβαίνει, έτσι γιά να διασκεδάσω. Ο κος Μιζάλης μου λέει πως δεν κάνω καλά, γιατί αυτό δεν είνε αρσεταιί τους άλλους.
- Ο Μιζάλης; είνε βίαιος. Ποιος σ' έμαθε να τραγουδά;
- Κανέναν!
- Και τα τραγουδά που τραγουδάς, που τά μαθαίνεις;
- Στο θέατρο «Αργεντίνα» ή στο «Αλιματό», όπου πάω δυό φορές τη βδομάδα μαζί με την Άντι και τη θεα, την αδελφή του πατέρα μου. Είνε καλή γυναίκα ή θεαί μας και μά προσέζει σάν παιδιά της, γιατί ή μητέρα μας πέθανε...

— Ύψηλότατε κι' ή αδελφή σου;

Η Φαουστίνια έσκασε στα γέλια, ένώ ή ξανθή νέα χαμήλωσε ντροπισμένη τό βλέμμα της.

— Γιά την Άντι ρωτάτε; είτε ή Φαουστίνια. Μά αυτή δεν μπορεί να βγάλει ούτε μία νότα σωστή... Έχει μία φωνή φάτσα, μά τί φάτσα! Σούζονται γέλια άνα την άκούω... Μ' άγαπά άσως ή μητέρα μου, όλα κι' όλα... Καί δεν είνε και τρυφερά... Κι' έγω επίσης την άγαπά πολύ... Δεν είνε άλήθεια, Άντι, πως δεν θα χωριστούμε ποτέ;

Καί, λέγοντας αυτά, ή Φαουστίνια άγάλιασε την αδελφή της, ή οποία της άπέδοσε τις ίδιες τραγερότητες.

— Πήγγαινε να της το Γαρπαρίνο μ' άνεθή έπάνω! διάταξε ο πρίγκιπ τόν έτηρητή.

— Τί, θα μιλούσετε τόν πατέρα μου; ρώτησε ή Φαουστίνια μ' ένα κίνημα άνησυχίας και δυσσασφαλείας.

— Όχι, μικρή μου, ήσυχασε! άπάντησε ο πρίγκιπ.

Σέ λίγο μητρε ο Γαρπαρίνο, ένας άνδρας χονδρός, με πρόσωπο κατακόκκινο και μάτη πιο κόκκινη.

— Η αδελφή σου τά προσέζει αυτά τά δυό κορίτσια; τόν ρώτησε ο πρίγκιπ Γαβριέλι.

— Μάλιστα, Ύψηλότατε.

— Δεν σέ βοηθάει σέ καμιά άλλη δουλειά;

— Όχι, Ύψηλότατε.

— Πώς τί λέν την αδελφή σου;

— Σανόρα Βαρβάτσα, Ύψηλότατε.

— Καλά. Να της λοιπόν της σανόρα Βαρβάτσα να έτοιμασθή για να φάγη άφωσ μαζί με τη Φαουστίνια και την Άντι για τη Νεάπολι.

— Γιά τη Νεάπολι; Μά...

— Αρσέ με πρώτα να πεισώσω. Η μεγάλη σου ή κόρη, ή Φαουστίνια, πατείνε να τό ξέρεις κι' εσύ, έχει μεγάλη κλίση προς τη μουσική. Θα τη στείλω λοιπόν στη Νεάπολι και θα τη βάλω στο Ωδειο του Περούρα. Θα της δώσω ένα συστατικό γράμμα για τόν διεθυντή και θα της πληρώσω όλα τά έξοδα για τις σπουδές της, καθώς και για τό παξίδι και την έχει διαμονή της. Τί, δεν είσαι εύχαριστήμένος να γίνη καλλιτέχνης;

— Και ρωτάτε, Ύψηλότατε; άπάντησε ο φτωχός μάγειρος, γομαίνοντας μπρός στον πρίγκιπα.

Όσο για τη Φαουστίνια, αυτή είχε άοχίσει να χορηγηθά στο σαλονάκι τή χαρά της:

— Τί ευτυχία! φώναζε. Θα μάθο να τραγουδού... Θα γίνω μεγάλη τραγουδίστρια... Θα μωάσω μ' αυτές που βλέπω στο «Αλιματό», στην «Αργεντίνα»... Θα κερδίσω πολλά τενέκνια... Θα δώσω άτ' αυτά του πατέρα και της θεαί-Βαρβάτσα... Θα με θαμάρουν

ΕΝΑ ΑΛΗΘΙΝΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΜΟΝΤΕΧΙΣΤΟΥ

Πειθές σιχακκάττισε τόν Πικώ. «Είμαι ό Άλλούτ!...». Γά μαρτύρια του Πικώ στην κατακρίμη. Ό Άλλούτ τόν μαχη- ρώνει και φεύγει για τό Λονδίνο. Η αστυνομία κατάρχητϊ τόν Πικώ. Η Μαργαρίτα τόν προεδίει πεθανόντας. Στην κατακρίμη. Ό Πικώ διηγείται πριν πεθανει την ιστορία του. Ό θάνατος του Άλλούτ. Τι είπε στον παππά που τόν εξο- μελόγηος. Η φυχή του άδέξ Τερρι που ζητούσε έκδικησι, κτλ.

Ε'. ΓΙΝΕ λόγον λεπτόν σιωπή. —Είμαι ό συντόνος σου στά τραμερά έγκλημά- τιά σου, ένοχος, όσο και σύ, μούγρισε με λίσσα ό άνθρωπος που είχε αζημιωτίσει τόν Πικώ και που δέν ήταν άλλος άπ' τόν Άλλούτ. Για τή δί- φα του χριματός, έποδύσασα τρεις φίλους μου. Άλλά τίς λεπτά σου ήταν καταμαμένα και μου έφεραν τή δυστυχία και τήν καταστροφή. Εσο- τόσα τόν άνθρωπο που άγόρασε τό διαμάντι που μωδύσασε. Αναγ- κίστηκα λοιπόν να φύγω και να πάω στην Έλλάδα, μαζί με τή γυ- ναίκα μου. Έκει ήταν επανάστασι. Δυστυχίσαμε. Η γυναίκα μου πέ- θανε!... Τότε συνέλαβα τό σχέδιο να πάω στη Νεάπολι και να βρω τόν παππά Μπαλντινί, που ήταν ή άσφιχη τής καταστροφής μου. Άλλά όταν έληγα εκεί, έμαθα ότι δέν υπήρχε κανείς παππά Μπαλ- ντινί. Έρευνήσα τότε, σέψήτιστα άρεπτά και κατάλαβα πως ήσουν. Ήσουν ό Πικώ. Κι' άραστισα να σε βρω και να σ' έκδικηθω. Μά άργησα να σ' εύρω. Και σύ στο μεταξύ, είχες κάνει δύο φόνους, εί- χες κατασφύρει τό γυό μου Λουσιάν και προκαλέσει τό θάνατο τής κόρης σου. Άπόψε είχα άποφασίσει να πάω στο Λουσιάν για να τόν διηγηθώ όλη τή φοιτή σου ιστορία, αλλά και πάλι ό Σιστανός σε βοήθησε μ' έφτασιν άσγά. Βοήθα τή Μαργαρίτα έτοιμαβάτη και τό Λου- σιάν σκοτωμένο άπ' τό μαχαίρι σου. Άλλά τέλος, ό Θεός με βοήθησε να σε πιάσω. Και τώρα θα σου δείξω, ότι κι' εγώ ξέρω να πιωρώ! Είπες ό 'Αντώνης Άλλούτ! Άκούς; Ό Άλλούτ!...

Για πρώτη φορά άπ' τήν έποχή που ό Πικώ άρχισε τόν άγωνα έγραψ τό έκδικητό, συνέθεσε τόρα στον έαυτό του και κατάλαβε τή θρησότητα του. Άλλά ή καρδιά του είχε πάλι σκλη- ρυνθεί και δέν αιδωνόταν κανένα πό- νο, καμιά τρυφή. Τό έργο του είχε πάλι συμπληρω- θεί. Έκείνος που τόν κατέστρεφαν ή- σαν πεθανόντι. Τό μέλλον του παρον- ούσζοταν γεμάτο έλπίδες. Ήταν πλού- σιος και ποδύσσε να γλενητή με τά

όλοι... Θάξω φρούτα φορέματα, σποδι- ά... Και θάξω και σένα μαζί μου, Άντια...

Ό πρίγκιψη Γαβριέλλι, βλέποντας αυτή τήν άπροσδόκητη σκηνή, γελούσε άσάφιστα, με τήν καρδιά του.

Ό Γαβριελίνος διωξ άρπάξτε τή μισρή άπ' τό χέρι και τήν ανάγ- κασε να καθίση φρόνυμα.

— Τρελλοκόμισο! τής ειπε. Δέν είχαριστίεις τόν Ύψηλότατο για τήν ζωλόσινη του;

Η Φουστινία έγινε με μιιά σοβαρή και γονάτισε μαρός στον πρίγκιψη.

— Ω, ναί, ειπε, σάς εύχαριστώ πολύ. Ύψηλότατε... Σάς εύχα- ριστώ πάρα πολύ... Και θά ήθις ότι δέν θά μετανιώσετε για τήν ένέργειά σου... Θά έργασθώ με θάρρος και θ' αναδειχθώ... Και δέν θά ξεχάσω ποτέ ότι δέν θέλησασε να με χωρίσει άπ' τήν Άντια, άν και αυτή δέν τραγουδάει...

— Ε, καλά, τή διαζωρε ό πρίγκιψη. Κι' άν σ' έστειλα χωρίς τήν άδελφή σου στη Νεάπολι;

— Δέν θά ήλθανα! άποκρίθηκε με σταθερότητα ή μισρή.

Ό πρίγκιψη τράβηξε κοντά του τή Φουστινία και τή φίλησε στο μέτωπο.

— Έχεις δίκιο, τής ειπε. Δέν είνε ή ιδιοφροία τό μόνο χάρισμά σου, έχεις και καρδιά. Κι' ή καρδιά είνε άπαραίτητη σε μιιά καλλι- τέχνισά...

Τήν άλλη μέρα ή μισρή Φουστινία, ή μοιραία αυτή νέα, που τό- σους έγοήτευσε άργότερα, άναχωρούσε για τή Νεάπολι, συνοδοι- μένη άπ' τή θειά της και τήν άδελφή της.

(Άκολουθεί)

πλούτη του. Γι' αυτό γόρισε και ρώτησε τόν Άλλούτ μ' άγωνία : — Που βριστήμα λοιπόν; — Σε μιιά τράπη, που ούτε ό Διάβολος δέν μπορεί να σε ξετρο- πώση, που άπάντησε ό Άλλούτ. Κανείς δέν άκούει τή φωνή σου και κανείς δέν μπορεί να ρθή να σε σώση δώ μέσα. Είμαι άπολύτως στην έξουσία μου! Συγγρόνος ό Άλλούτ κάθησε στο τραπέζι κι' άρχισε να τρώη. — Πενώ! τού ειπε ό Πικώ. Λάσσε μου και τό φάω. — Πόσο θά μου πληρώνης τό κάθε δειτνο σου; τόν ρώτησε ό δεσποφύλακας του. — Να πληρώσω; Μά ξέρεις ότι είμαι ένας φτωχός σερβιτόρος! — Άφρησε τα αυτά. Έχεις τά δέκα εκατομμύρια που σου άφησε ό παππά Τόρρι. Κι' ό Άλλούτ τού άνέφερε όλες τες Τράπεζες που είχε καταθέ- σεις του. — Όρισμένους, όνειρεύεσαι! τού ειπε ό Πικώ. — Τότε κάθου κι' όνειρεύου και σύ πως τρώς! τού άποκρίθηκε με άδιαφορία ό Άλλούτ.

Κατόπιν του πέρασε στο λαμό του ένα σιδερένιο χαλίκι με άλω- σίδα και τόν κλείδωσε στον τοίχο. Έπειτα έγραψε και δέν γύρισε, πια τήν άλλη μέρα. Κήθησε πάλι έμπρός στον Πικώ κι' άρχισε να τρώγη. Ό Πικώ, που πύθανε άπ' τήν πείνα, τόν παρακάλεσε να τού δώση λίγο φαγητό.

— Σου δίνω ό τι θές, τού άπο- κρίθηκε ό Άλλούτ, άν μου πληρώ- σης χίλια ναπολεόνια για κάθε φρο- μι και κάθε σάμνια νερό.

Τού κάκου ό Πικώ φώναξε, έ- θρως, παρακάλεσε. Ό Άλλούτ ση- κωνε μ' άδιαφορία τους όμους του και σε λίγο τόν άφησε πάλι μόνον κι' έγραψε. Μετά είκοσιέσσερες ώ- ρες ξαναγύρισε κι' έπανεληφθη ή ίδια σκηνή. Ό Πικώ κάθησε λίγο φρομι. Ό Άλλούτ τού κάθησε ζη- ρυμάτα. Ό Πικώ άρνήθηκε και τόν έβόδισε. Τότε ό Άλλούτ έγινε ξέσω φρενών. Τράβηξε τό μαχαίρι του και τόν χτύπησε κατάρχητα και τήν άλλη μέρα τόσασε για τήν Άγ- γλία.

Στό διάστημα αυτό, ή αστυνομία του Παρισιού έψαχνε να βρη τό φονιά τό Λουσιάν, τού όποιου τό όνομα ειπε στους άστυνομικούς ή Μαργαρίτα ενό ξεφυγούσε.

Πράγματι, σε λίγες μέρες οι άστυνομικοί βρήκαν τόν Πικώ στην κατακόμβη πληρωμένο. Μόλις τρώτασε να διηγηθή τήν τροισρή ιστορία του και πέθανε.

Η έκθεση αυτή του Πικώ στους άστυνομικούς σώζεται άκόμα στα άρχεία τής αστυνομίας τών Παρισίων και άπό αυτή πήρε ό Λου- μές τήν ήπόθεσι του «Μοντεχιστού».

Ό Άλλούτ άρρώσθησε στο Λονδίνο και πέθανε στα 1828. Πριν ξεφυγήςει, κάλεσε κοντά του κάποιον γνωστό του και τόν έστειλε να φωνάξη τόν παππά Ντουβερναί. Κι' ό παππάς Ντουβερναί που στά- θηκε σιμά του ως τή στιγμή που ξεφύγησε, έστειλε κατόπιν μιιά έκτε- νή έκθεση στη Διεύθυνση τής Παρισινής αστυνομίας. Σ' αυτή διη- γείτο τήν έξομολόγησι που έκαμε ό Άλλούτ πριν πεθανεί, σχετικά με τή θράσι του Πικώ και τήν τιμωρία του.

«Σας διαδιδάσω, γράφει, τήν έξομολόγησι ενός μεγάλου έγκλημιατι, ό όποιος πριν πεθανεί μετανόησε και έσυχάρηθε από τήν έκκληρία. Στην άρχή δέν ήθελε να μου πη πως έμαθε τις λεπτομέρειες τών έγκλημάτων του Ζέν Πικώ και τό πως έπλοτίσσει. Άλλά λίγο πριν πεθανεί μου ειπε : «Κανέ- νας άνθρωπος δέν μπορεί να είνε περισσότερο από έμέ έθόσος ότι ύπαρξει ζωή κι' έπειτα από τό θάνατο, γιατί μίλησα με τό πνεύμα του παππά Τόρρι, τό όποιο με ώδηγησε να φρω τόν Πέτρο Πικώ και με διάταξε να τού πάρω τά χριματά του, για να τά δώσω στους φτωχούς. Τό ίδιο πνεύμα με είπα- τες να σκοτώσω τόν Πικώ για να προλάω κι' άλλα κακούργημάτα του».

Έδώ τελειώνει ή άληθινή ιστορία του Μοντεχιστού, όπως όνο- μάσε ό Λου- μές τόν Ζάν Πικώ, τόν τραγικό ήρωά του.

Πριν ξεφυγήςει ό Άλλούτ κάλεσε κάποιον γνωστό του...

